

РЕШЕНИЕ

№ 12514

гр. София, 30.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

като разгледа дело номер **10715** по описа за **2025** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 2776 от 22.07.2025 г., постановено по н. а. х. дело № 5133/2025 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 116 състав е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-032048 от 08.01.2025 г., издадено от Г. В. Б. на длъжност началник група към СДВР - ОПП, в частта с която на В. Д. Н. е наложена „глоба“ в размер на 2 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, пр.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) и отменено в частта, с която на В. Д. Н. са наложени глоби, както следва: „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл.100 ал. 1 т.1 от ЗДвП на основание чл.183 ал.1 т.1 пр. 1 от ЗДвП и „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл. 100 ал. 1 т. 2 от ЗДвП на основание чл. 183 ал. 1 т.1 пр. 3 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл. 211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН решението е обжалвано от В. Д. Н., чрез адв. Ч.. С касационната жалба се релевират основанията по чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Иска се АССГ да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и издаденото НП, в частта с която на В. Д. Н. е наложена „глоба“ в размер на 2 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, пр.1 от ЗДвП.

В съдебно заседание касаторът не се явява, представлява се от адв. Ч., която моли решението на СРС да бъде отменено като неправилно. Претендира разноски.

Ответникът редовно призован, не изпраща представител за участие в производството. Оспорва касационната жалба по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

За да потвърди НП, в оспорената част въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 22.12.2024 г. жалбоподателят Н. управлявал лек автомобил, Ф. УП с рег. номер С. по [улица], където до блок 433 имало кръстовище. Жалбоподателя пътувал сам в автомобила. При преминаване през кръстовището между управлявания от него автомобил и насрещно движещ се лек автомобил „Форд Ф.“ с рег. номер С., управляван от В. Н., настъпило ПТП, в което пострадали двамата водачи. На място бил извикан екип на спешна медицинска помощ. Случайно на местопроизшествието пристигнал патрул на СДВР. Докато чакали пристигането на линейка, Н. първоначално отричал да е участвал в ПТП, както и да е управлявал МПС, опитал се е да напусне мястото на ПТП, но полицаите му попречили. При пристигането на екип на спешна помощ и след преглед било взето решение двамата водачи да бъдат транспортирани до УМБАЛСМ Пирогов за допълнителни прегледи. В линейката Н. изразил съжаление за настъпилото ПТП, предложил да плати щетите по автомобила на В. Н.. Н. бил с контузия на главата. След пристигането си в болницата служителите на МВР обяснили, че трябва да тестват за употреба на наркотични вещества и алкохол и двамата водачи. В. Н. се съгласил и незабавно бил извършен полеви тест за алкохол, който бил отрицателен. Жалбоподателят Н. отказал да бъде тестван както за употреба на наркотични вещества, така и за алкохол. Служителите на ОПП СДВР, получили информация, че Н. е служител на МВР, макар да не бил на работа към този момент, ръководството им настояло същия да бъде тестван. В резултат на това към Н. многократно били отправени предложения за полеви тест за наркотични вещества, както и за употреба на алкохол, но същият все отказвал. Двамата водачи били насочени за преглед. След края на прегледите били отведени в специално помещение в УМБАЛСМ Пирогов, където трябвало да бъдат тествани за употреба на наркотични вещества с полеви тест Drugtest, а Н. и за алкохол. Последният склонил да бъде извършен тест за употреба на наркотични вещества. И на двамата водачи пробата за наркотици била отрицателна. Н. отново бил поканен да бъде тестван за употреба на алкохол с Alcotest Dreger 7510, но категорично отказал. С оглед на това му бил издаден талон за изследване №292531 за УМБАЛСМ Пирогов, доколкото след ПТП си бил ударил главата и не било целесъобразно да бъде транспортиран другаде. Съгласно протокол за медицинско изследване и вземане на проби, същият отказал да даде и кръвна проба, за да бъде тестван за употреба на алкохол, за което се и подписал в документа.

За отказа на Н. да бъде тестван с Alcotest Dreger 7510 бил съставен АУАН №060154 от 22.12.2024г., за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП. Актът бил предявен за запознаване на нарушителя, който го подписал без възражения и получил препис от него. В срока по чл. 44, ал. 1

от ЗАНН не са постъпили други възражения срещу констатациите по акта. В АУАН било записано и че водачът не представя СУМПС и СРМПС част 2.

Въз основа на така съставения АУАН, и при пълна идентичност на описаното нарушение и неговата правна квалификация от Г. В. Б. на длъжност началник група към СДВР - ОПП било издадено НП № 24-4332-032048 от 08.01.2025 г., с което на В. Д. Н., на основание чл. 53 от ЗАНН са наложени административни наказания, както следва: 1. „глоба“ в размер на 2 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, пр.1 от ЗДвП; 2. „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл.100 ал. 1 т.1 от ЗДвП на основание чл.183 ал.1 т.1 пр. 1 от ЗДвП; 3. „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП на основание чл.183 ал.1 т.1 пр. 3 от ЗДвП.

АССГ възприема изцяло установената от СРС фактическа обстановка. При нейното установяване, решаващият съд не е допуснал съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на обвиненото в извършеното административно нарушения лице. СРС е събрал всички необходими и възможни за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал. 3 НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. Фактическите констатации на СРС са направени след анализ на събраните по делото доказателства-свидетелските показания, събрани в хода на съдебното следствие и съдържащите се в преписката писмени доказателства, приобщени към доказателствените материали по делото по реда на чл.283 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН. Вътрешното си убеждение съдът е формирал без логически противоречия и без да изкривява техния истински смисъл и значение. Наличната доказателствена маса е била достатъчна за изграждането на несъмнени и категорични изводи за дейността на Н.. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН не е обвързваща за съда, поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. В случая Н. е възпрепятствал контролните органи да извършат проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта. Издаден е и талон за медицинско изследване, но същият е отказал вземане на кръвна проба. Предвид изложеното, правилно Н. е санкциониран и за нарушение на чл.174, ал.3 ЗДвП.

Във връзка с наведените в касационната жалба възражения следва да се посочи, че от обективна страна съставът на административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. визираща два вида откази - за извършване на проверка за наличие на алкохол и за извършване на проверка за наличие на наркотици в кръвта. Съгласно дадените разрешения по приложението на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, в Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2021 г., ОСС, I и II колегия за нормативно установения ред за установяване концентрацията на алкохол в кръвта

и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. (Наредбата), всяка от проверките за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта има самостоятелен характер и предмет, тъй като двете проверки се осъществяват посредством използването на различни устройства и изследвания, като различно е отношението на дееца към всеки от отказите, което ги различава и от субективна страна – „деецът взема отделно решение за всеки отказ и преследва различни, макар и сходни цели, доколкото доказаната употреба на наркотично вещество при доказан пряк умисъл винаги ще доведе до ангажиране на наказателната му отговорност“.

Както правилно е отчел СРС, нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. предвижда две форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган, които могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Касае се за предприемане от страна на водачите на МПС, трамвай или самоходна машина, на активни действия, свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта и/или във връзка с установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози. Така в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са инкорпорирани различните способности за установяване употребата и концентрацията на алкохол в кръвта - изпробване с техническо средство или чрез изследване с доказателствен анализатор, респ. чрез медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване, като не са налице отделни състави на административни нарушения.

За да бъде обаче налице отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП., за който водачът да бъде санкциониран, следва да не е бил успешно приложен който и да било от алтернативните способности за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на същия. Това следва пряко от чл. 6, ал. 4 и ал. 9 от Наредбата, в които разпоредби е предвидено, че при отказ на водача да избере дали изследването да се извърши чрез доказателствен анализатор или с медицинско и химическо лабораторно изследване, при отказ да подпише или да получи талона за изследване, при невявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване, то концентрацията на алкохол или наркотични вещества или техните аналози в кръвта му се установява въз основа на показанията на техническото средство. Същевременно обаче, както е и в настоящия случай, водачът е отказал проверка с техническо средство, както и не е изпълнил предписание на служителите на МВР да бъде проверен посредством останалите способности за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, с което водачът е осъществил двата състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. При двете форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. В зависимост от обстоятелствата, при които действа контролния орган, е и използваният от него начин извършване на пробата. Административно нарушение представлява отказът на водача въобще да му бъде извършена проба за употреба на наркотични вещества и техни аналози. Т. е. при изпълнение на условията на наредбата, той да не се е съгласил да бъде тестван по нито един от приложимите в конкретния случай начини. Ако водачът е отказал един вид проба, но се е съгласил на друг, то не е налице административно нарушение. С оглед изложеното, предложеният начин за извършване на пробата, отразен при описание на нарушението, не представлява негово изпълнително деяние, а обективен елемент от състава му. За това посочването, че водачът е отказал да бъде изпробван с техническо средство очертава обективните признаци на едно нарушение.

Фактическите обстоятелства във връзка с приетите за нарушени две отделни хипотези на правната норма са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП, вследствие на което

нарушителя е разбрал в извършването на какви нарушения е обвинен и е реализирал надлежно и адекватно защитата си срещу издаденото наказателно постановление. Именно от описанието на нарушенията привлеченото към административнонаказателна отговорност лице разбира за повдигнатото му обвинение. Изпълнителното деяние на приетите за нарушени правни норми се изразява в отказ да се извършат посочените проверки. Именно така са описани нарушенията. Следователно не е нарушено правото му на защита.

Съдът приема за неоснователни и възраженията в касационната жалба касаещи вменяемостта на Н., доколкото с заключението на назначената по делото и неоспорена от страните КСППЕ категорично се отхвърля възможността Н. да е бил невменяем и да е имал съществени нарушения на когнитивните си и поведенчески способности вследствие на ПТП и към момента на отказите му да бъде тестван за употреба на алкохол.

По изложените съображения съдът приема, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН на ответника по касация се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 130 лв. съгласно чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ (ДВ, бр. 53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.).

По изложените съображения, Административен съд София - град, I касационен състав:

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2776 от 22.07.2025 г. по НАХД № 5133/2025 г. на СРС, НО, 116-ти състав.

ОСЪЖДА на В. Д. Н., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 66,47 евро /шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента/, равняващи се на 130,00 /сто и тридесет/ лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ